

Publicerad 2007-09-16 22:10 av Lapptanten

Till min älskades fd hustru

Det blir nog knepigt det här
för jag vet inte hur jag i ord
ska beskriva mina känslor
för dig
De är i oordning
känslorna
ett virrvarr av
hat och tacksamhet
glädje och skadeglädje
medömkan och en önskan
om en trevande början
Jag hatar dig
för att du fick honom att tro
att han inte var värd att älskas
för att han somnade ensam
trots att du fanns i samma säng
för att du inte fann hans
konversationer viktigare
än senaste avsnittet av Vänner
för att du utan medkänsla
sökte närhet hos någon annan
än den jag älskar
och för att du fick honom att tro
att livet inte hade mer att ge
Än mer hatar jag dig
för att dina känslor för mig
så smärtsamt drabbar
de helt oskyldiga
Jag känner tacksamhet
för att du drev bort mannen
för att du visade honom vägen
in i min famn
för att din tystnad fick honom att bäva
för helger tillsammans med dig
och för att du sett till att hans
val inte behövde föregås av
allt för mycket tvivel
Än mer är jag tacksam för
att du trots allt någonstans

långt där inne själv inser
att ditt beteende kanske drabbar
de helt oskyldiga
Jag är glad för att du
inte delade hans intressen
för att jag nu får möjlighet att lära
mig hur livet skall vara
för att du aldrig ville umgås med hans vänner
för att du ansåg att hans släkt inte
hörde hemma i ditt hus
och för att dessa nu så lätt
omfamnar mig
och finner mig fantastisk
Än mer är jag glad för att du faktiskt
trevande försöker se bortom dig själv
så att livet blir lite lättare för
de helt oskyldiga
Jag känner skadeglädje
när de som känt dig länge
hellre pratar med mig
what goes around, comes around
och när jag med glad stämma
säger till dig i telefonen
att han inte är hemma
(men lite ont gör det)
Men jag kan inte känna det
än mer när ditt beteende
slår tillbaka på dig genom
de helt oskyldiga
(Anta inte nu att min skadeglädje då vilar av omtanke av dig, ty det vore felaktigt. Jag har ännu mina små
defekter, även om jag kämpar för bättring.)
Jag känner medömkan
när jag möter dig på infarten
till det som en gång var
ditt hus
när jag tänker på hur du
så effektivt försatt chansen
att leva tryggt och lyckligt
och hur dina ögon förblev
stängda och du valde att se bortom
trots att du hade allt

precis just där du var
Än mer känner jag medömkan
när du sitter i din lägenhet
när de helt oskyldiga är
tillsammans med mig
och du äts upp av rädslan över
att någon ska ta din plats hos
de helt oskyldiga
(det kommer aldrig att ske,
du är alltid deras nummer 1)
I ärlighetens namn
(och ärlig ska man vara har jag hört)
önskar jag att du ska vakna
ur din egocentriska törnrosasömn
och våga omfamna livet
att du ska klara av att glädjas
för den du inte älskade
att du ska våga älska
så som jag älskar den du hade
att du ska se på mig som en tillgång
och inte som ett hot
Och än mer önskar jag
att du ska växa och utföra
stordåd
att du ska klara av att se mig
i ögonen
tala med mig
och vara ett föredöme för
de helt oskyldiga

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lapptanten med Poeter.se id #14001 innehar upphovsrätten